

Sygn. akt II K 358/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Puławach, II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

w obecności protokolanta: sekretarza sądowego Agnieszki Pyszczak

przy udziale Prokuratora Danuty Janiszek

po rozpoznaniu w dniu 12.10.2017r., 14.12.2017r.

sprawy P. K. syna J. i E. z domu K., urodzonego (...) w L.

oskarżonego o to, że: w okresie od 7 czerwca 2014r. do dnia 12 sierpnia 2014 roku w O. woj. (...) uporczywie nękał P. I. (1) w ten sposób, że dzwonił do niej na telefon komórkowy oraz pisał wiadomości na portalach społecznościowych, jak również dzwonił i pisał do jej znajomych w celu uzyskania informacji na jej temat co wzbudziło w pokrzywdzonej uzasadnione poczucie zagrożenia tj. o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k.

I. oskarżonego **P. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 190a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed datą 1 lipca 2015r.) wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w liczbie 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) zł;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania od kontaktowania się i zbliżania się do pokrzywdzonej P. I. (2) w okresie próby;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 520 (pięćset dwadzieścia) złotych opłaty, zwalnia go od zwrotu poniesionych wydatków.

Sygn. akt II K 358/17

UZASADNIENIE

P. K. został oskarżony o to, że: w okresie od 7 czerwca 2014 roku do dnia 12 sierpnia 2014 roku w O. woj. (...), uporczywie nękał P. I. (1), w ten sposób, że dzwonił do niej na telefon komórkowy oraz pisał wiadomości na portalach społecznościowych, jak również dzwonił do jej znajomych w celu uzyskania informacji na jej temat co wzbudziło u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.

Po przeprowadzeniu rozprawy Sąd Rejonowy w Puławach ustalił następujący stan faktyczny sprawy.

P. K. oraz P. I. (1) byli parą od 2010r. do 12 sierpnia 2013r. (zeznania P. I. (2) k. 1-5,44-46,48,238v).

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Lublin - Zachód w L. z dnia 4 czerwca 2014r. P. K. został skazany na karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwa popełnione na szkodę P. I. (2) wyczerpujące dyspozycję art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k (odpis wyroku w sprawie III K 1458/13 k. 31)

P. K. po opuszczeniu Aresztu śledczego w L. od 7 czerwca 2014 roku do dnia 12 sierpnia 2014 roku w O. woj. (...), uporczywie nękał P. I. (1), w ten sposób, że dzwonił do niej na telefon komórkowy oraz pisał wiadomości na portalach społecznościowych, jak również dzwonił do jej znajomych w celu uzyskania informacji na jej temat co wybudziło u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotne naruszenie jej prywatności.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: zeznań świadków: P. I. (2) (k. 1-5,44-46,48,238v); A. P. (k. 85-86, 238v); R. S. (k. 88-91,103-104, 238v); B. C. (k. 220v-221, 105v); A. T. (k. 221-221v,101-102); wiadomości tekstowe (k. 7-21,52-55)

Przesłuchany w toku dochodzenia oskarżony nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż w dniu 4 czerwca a 2014 r. opuścił Areszt Śledczy i postanowił skontaktować się z P. I. (1) aby ją poinformować, iż z jego strony nic jej nie grozi. Pod wpływem wielkich emocji napisał do niej na portalu (...). Nie dzwonił jednak do niej oprócz sytuacji w dniu 4 czerwca 2014 r. To ona dzwoniła na telefon jego matki. Nie pisał do niej na innych portalach społecznościowych a swoje wiadomości na portalu (...) argumentował tym, iż nie chciał jej stresować. Mogła w każdej chwili jego profil zablokować, czego nie uczyniła. Z uwagi, że byli w związku to mieli wielu znajomych. Nic złego w tym, że z niektórymi rozmawiał. Nie za bardzo wie, jakie informacje miał na jej temat przekazywać. Gdy był w areszcie to sobie nie radził, stąd próby wyjaśnienia spraw z P. na portalu(...) Zaprzestał kontaktu w dniu 11 czerwca 2014r. (k. 158-160, 220v).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd tylko częściowo dał wiarę powyższym wyjaśnieniom oskarżonego, mianowicie co do tego, że z P. I. (1) byli parą oraz że w dniu 4 czerwca 2014r. dzwonił do niej, gdyż były to okoliczności nie kwestionowane przez strony.

Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który zaprzeczał, że w okresie od 7 czerwca 2014 roku do dnia 12 sierpnia 2014 roku w O. woj. (...), uporczywie nękał P. I. (1), w ten sposób, że dzwonił do niej na telefon komórkowy oraz pisał wiadomości na portalach społecznościowych, jak również dzwonił do jej znajomych w celu uzyskania informacji na jej temat co wybudził u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność gdyż przeczą temu zeznania wiarygodnych świadków: P. I. (2) (k. 1-5,44-46,48,238), A. P. (k. 85-86, 238v), R. S. (k. 88-91,103-104, 238v), B. C. (k. 220v-221, 105v); A. T. (k. 221-221v,101-102) oraz treść korespondencji (k. 7-21,52-55).

Sąd w pełni obdarzył wiarą zeznania: P. I. (2) uznając je za spontaniczne, szczerze, szczegółowe, rzeczowe i konsekwentne a nadto korespondujące z zeznaniami pozostałych świadków tj. A. P. (k. 85-86, 238v), R. S. (k. 88-91,103-104, 238v), B. C. (k. 220v-221, 105v); A. T. (k. 221-221v,101-102), oraz treścią korespondencji (k. 7-21,52-55) co do szczegółów przestępnego zachowania się oskarżonego. Świadkowie ci byli ponadto niewątpliwie najlepiej poinformowani w niniejszym postępowaniu karnym, gdyż oskarżony z nimi się kontaktował w celu nawiązania kontaktu z pokrzywdzoną.

Potwierdzenie okoliczności dotyczących nękania pokrzywdzonej przez oskarżonego znajdujemy w zeznaniach A. P. (k. 85-86, 238v), R. S. (k. 88-91,103-104, 238v), B. C. (k. 220v-221, 105v); A. T. (k. 221-221v,101-102), które to dowody Sąd uznał za wiarygodne, gdyż korespondują m.in. z zeznaniami pokrzywdzonej a nadto w treścią korespondencji w postaci wiadomości tekstowych.

Sąd przyznał pełną wartość dowodową wszystkim dowodom z dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy. Treść powyższych dokumentów nie budzi żadnych wątpliwości, Sąd nie znalazł też podstaw do kwestionowania prawdziwości zawartych w nich danych, jak również żadna ze stron niniejszego postępowania karnego nie kwestionowała żadnego z przytoczonych wyżej dowodów.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i została w pełni udowodniona. Czyn którego się dopuścił polegał na tym, że : w okresie od 7 czerwca 2014 roku do dnia 12 sierpnia 2014 roku w O. woj. (...), uporczywie nękał P. I. (1), w ten sposób, że dzwonił do niej na telefon komórkowy oraz pisał wiadomości na portalach społecznościowych, jak również dzwonił do jej znajomych w celu uzyskania informacji na jej temat co wybudził u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotne naruszył jej prywatność.

Przepis art. 190a § 1 k.k. stanowi, że kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Dobrem chronionym jest związane z ochroną wolności człowieka prawo do życia w poczuciu bezpieczeństwa, tj. wolnego od jakiegokolwiek formy dręczenia, nękania i poczucia zagrożenia. Ochronie podlega zatem wolność psychiczna człowieka, ale także jego prawo do ochrony życia prywatnego i rodzinnego, gdyż sprawca może być karany również za istotne naruszenie prywatności ofiary. Najczęściej jednak istotą tego czynu będzie sytuacja, w której sprawca dokonuje zamachu na psychikę człowieka poprzez naruszenie jego prywatności.

W świetle art. 190a § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność. Podstawowym zachowaniem wyrażającym czynność sprawczą tego przestępstwa jest zatem uporczywe nękanie. Przez nękanie należy rozumieć wielokrotne, powtarzające się prześladowanie wyrażające się w podejmowaniu różnych naprzykrzających się czynności, których celem jest udręczenie, utrapienie, dokuczenie lub niepokojenie pokrzywdzonego albo jego osoby najbliższej. Jest to więc z zasady przestępstwo wieloczynowe. Mogą to być zachowania zarówno legalne, jeśli oceniać je pojedynczo, polegające np. na wysyłaniu listów (tradycyjnych lub elektronicznych) i SMS-ów, telefonowaniu, nachodzeniu w różnych miejscach, jak również nielegalne, wyrażające się np. w groźeniu, włamywaniu się do skrzynek na listy lub do mieszkania ofiary w celu pozostawienia wiadomości lub innych przedmiotów. Ze względu na charakter dobra chronionego podejmowane przez sprawcę czynności nie mogą przybrać postaci bezpośredniego zamachu fizycznego, tj. na zdrowie, życie lub nietykalność osobistą pokrzywdzonego lub jego osoby najbliższej. Mogą zawierać się natomiast w bezprawnym postępowaniu z rzeczą stanowiącą własność ofiary lub atakować jego część lub dobre imię (np. przez rozpowszechnianie nieprawdziwych i przykrych wiadomości). Uporczywość nękania. Negatywny stosunek sprawcy do pokrzywdzonego wzmocniony jest dodatkowo właściwością jego zachowania, zawierającą się w uporczywości nękania. Ustawodawca kryminalizuje zatem tylko takie zachowania odpowiadające nękanii, które mają charakter długotrwały. O uporczywym zachowaniu się sprawcy świadczyć bowiem będzie z jednej strony jego szczególne nastawienie psychiczne, wyrażające się w nieustępliwości nękania, tj. trwaniu w swego rodzaju uporze, mimo próśb i upomnień pochodzących od pokrzywdzonego lub innych osób o zaprzestanie przedmiotowych zachowań, z drugiej natomiast strony – dłuższy upływ czasu, przez który sprawca je podejmuje (wyr. SA we Wrocławiu z 19.2.2014 r., II AKa 18/14, KZS 2014, Nr 7–8, poz. 98). By zachowanie mogło być uznane za stalking, nękanie przez sprawcę musi być uporczywe, a zatem polegać na nieustannym oraz istotnym naruszaniu prywatności innej osoby oraz na wzbudzeniu w pokrzywdzonym uzasadnionego okolicznościami poczucia zagrożenia. Ustawodawca nie wymaga przy tym, aby zachowanie stalkera niosło ze sobą element agresji. Nadto prawnie irrelevantne jest w kontekście strony podmiotowej tego przestępstwa, czy czyn sprawcy powodowany jest żywionym do pokrzywdzonego uczuciem miłości, nienawiści, chęcią dokuczenia mu, złośliwością czy chęcią zemsty. Dla bytu tego przestępstwa nie ma znaczenia, czy sprawca ma zamiar wykonać swoje groźby. Decydujące jest tu subiektywne odczucie zagrożonego, które musi być oceniane w sposób zobiiektywizowany (post. SN z 12.12.2013 r., III KK 417/13, KZS 2014, Nr 6, poz. 26). Przestępstwo uporczywego nękania (art. 190a § 1 KK) ma charakter

materialny, gdyż skutkiem zachowania się sprawcy musi być wytworzenie u pokrzywdzonego uzasadnionego poczucia zagrożenia lub poczucia istotnego naruszenia jego prywatności (wyr. SA we Wrocławiu z 19.2.2014 r., II AKA 18/14, KZS 2014, Nr 7–8, poz. 98). Poczucie zagrożenia oznacza, że zachowanie sprawcy rodzi u pokrzywdzonego przypuszczenie, że może nastąpić eskalacja zamachu i sprawca jest w stanie posunąć się do naruszenia innych dóbr, jego lub osoby mu najbliższej, w szczególności życia lub zdrowia. Poczucie zagrożenia może także powstać w wyniku stałego braku komfortu bezpieczeństwa spowodowanego zachowaniem sprawcy, tj. podjęcia przez niego takich czynności, które wytworzą u ofiary stałe wrażenie śledzenia (obserwowania, podglądania) lub naruszania jego rzeczy lub korespondencji. Wytworzone poczucie zagrożenia musi jednak być uzasadnione, a zatem poparte obiektywnym przekonaniem, że każdy przeciętny człowiek o porównywalnych do ofiary cechach osobowości, psychiki, intelektu i umysłowości w porównywalnych warunkach także odczuwałby takie zagrożenie. Alternatywnym dokonaniem przestępstwa uporczywego nękania jest istotne naruszenie przez sprawcę prywatności pokrzywdzonego. Prywatność oznacza pewien obszar przyrodzonej wolności człowieka, w którym ma on prawo autonomicznie decydować o kształcie swojego szeroko rozumianego trybu życia. Może obejmować ona zatem różne aspekty życia, począwszy od decydowania o swoim wizerunku, sposobie wyrażania emocji i myśli (wypowiedzi) oraz sposobie postępowania. Cechą prywatności jest to, że zapewnia człowiekowi ochronę przed ingerencją innych ludzi, często więc wyraża się w ochronie miejsca zamieszkania, tajemnicy korespondencji i innych informacji osobistych oraz relacji z osobami bliskimi. Prywatność w pewnym sensie wyznacza granice między życiem indywidualnym i społecznym człowieka (A. Sakowicz, Prawnkarne gwarancje prywatności, s. 303). Prawo do prywatności nie ma jednak charakteru bezwzględnego i może być ograniczana okolicznościami współżycia społecznego lub systemem prawa (najczęściej ograniczenia takie muszą wynikać z ustawy). Istotne naruszenie prywatności będzie miało zatem miejsce w przypadku podejmowania przez sprawcę czynności, które godzą w życie prywatne lub rodzinne pokrzywdzonego wbrew jego woli, w szczególności obejmują ingerencję w osobiste sprawy pokrzywdzonego, publiczne ujawnienie faktów prywatnych lub stawiających go w niekorzystnym świetle, a także obejmują naruszenie tajemnicy korespondencji lub miru domowego.

W orzecznictwie SN słusznie podkreślono, że prawo do prywatności wyraża się także w wolności od ingerencji w życie prywatne, rodzinne i domowe, i to niezależnie do tego, czy dotyczy faktów obojętnych czy kłopotliwych. Naruszenie prywatności następuje z momentem określonego działania sprawcy, wkraczającego w sferę życia prywatnego pokrzywdzonego, np. poprzez nagrania lub fotografowanie. O istotności naruszenia prawa do prywatności nie decyduje sama treść materiałów powstała w wyniku nieuprawnionego wkroczenia w sferę prywatności pokrzywdzonego, ale przede wszystkim to, w jaki sposób do naruszenia doszło i ewentualnie jak często dochodziło do tych naruszeń. W tym drugim aspekcie uwidacznia się iunctim między znamieniem uporczywości nękania a znamieniem istotności naruszenia prawa do prywatności. Trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której uporczywe nękanie pokrzywdzonego łączące się z naruszeniem prywatności, nie stanowiłoby istotnego naruszenia tego prawa (wyr. SN z 12.1.2016 r., IV KK 196/15, Legalis).

Z odniesienia ustalonego stanu faktycznego sprawy do treści powyższych uwag dotyczących przepisu art. 190a § 1 k.k. wynika jasno, że działania oskarżonego podejmowane względem pokrzywdzonej niewątpliwie wyczerpały dyspozycję omawianego przepisu, bowiem uporczywe nękanie polegające, że dzwonieniu do niej na telefon komórkowy oraz pisaniu wiadomości na portalach społecznościowych, jak również dzwonieniu do jej znajomych w celu uzyskania informacji na jej temat co wybudziło u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotne naruszenie jej prywatności.

Odnosząc się do wymiaru kary Sąd orzekający zważył, co następuje.

Zgodnie z przepisami art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego

popelnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonej.

Sąd, kierując się dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., uznał, że adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy za czyn z art. 190a § 1 k.k. będzie kara dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności. Oczywiście nie może budzić wątpliwości, iż wskazany w wyroku jako podstawa wymiaru kary art. 178a § 1 k.k. został wskazany omyłkowo. Zapewne było spowodowane dużą ilością spraw do rozpoznania oraz było wynikiem nieuwagi ze strony Sądu.

Jako okoliczności obciążające oskarżonego Sąd uwzględnił to, że dopuszczał się on przypisanego mu przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. w przeciągu ponad dwóch miesięcy, jak i to, że jego zachowanie uporczywe i rodzące obawy pokrzywdzonej. P. I. (1) bała się oskarżonego, co niejednokrotnie podkreślała w toku dochodzenia. Obecnie pokrzywdzona zmieniła nastawienie do tej sprawy, na co wskazuje jej pismo złożone w toku postępowania przed Sądem

Jako okoliczność obciążającą należy uznać skazanie w sprawie III K 1458/13, który to wyrok uprawomocnił się w dniu 3 grudnia 2014r. a zatem po dacie popełnienia przestępstwa w niniejszej sprawie. (k. 130 – odpis wyroku w sprawie V Ka 869/14).

Należy stwierdzić, że orzeczona kara realizuje swe cele takie jak: cel sprawiedliwościowy – jest współmierna do ciężkości przestępstwa, a co za tym idzie – jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia sprawcy, cel prewencji indywidualnej – będzie ona, w ocenie Sądu, działała zarówno wychowawczo. Sprawi, że sprawca nie popełni ponownie przestępstwa, jak i represyjnie – będzie stanowiła dolegliwość, która przekona sprawcę o nieopłacalności łamania prawa, jego szybkości i surowości; cel prewencji ogólnej – będzie ona działała, przez swą nieuchronność, odstrasżająco na innych potencjalnych sprawców. Ponadto kara ta będzie w sposób istotny wpływała na poczucie sprawiedliwości społecznej.

Przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k. stanowią, że Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nie przekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawiania wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Przepis art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed data 1 lipca 2015r. stanowi, że zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności następuje na okres próby, który biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia i wynosi od 2 do 5 lat.

Sąd orzekający doszedł do wniosku, że dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary a w szczególności dla zapobieżenia powrotowi przez nią do przestępstwa wystarczającym będzie wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata. Z tych względów uznać należy, że wymierzenie mu kary izolacyjnej za przypisany mu obecnie czyn, byłoby nadmiernie surowa i zawierała nie tyle element wychowawczy, ile retorsyjny. Umożliwi to, w ocenie Sądu, pełną kontrolę przebiegu procesu resocjalizacyjnego i ewentualną korektę prognozy kryminologicznej. W ocenie Sądu, groźba zarządzenia wykonania kary zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa.

Dolegliwością majątkową będzie dla oskarżonego konieczność uiszczenia kary grzywny w wysokości 180 stawek dziennych grzywny, przy czym wysokość jednej stawki dziennej Sąd ustalił na kwotę 20 złotych, co wzmocni wychowawcze oddziaływanie kary. Orzekając liczbę stawek dziennych grzywny oraz wysokość jednej stawki dziennej sąd miał na uwadze brzmienie przepisu art. 33 § 1 i 3 k.k. Zgodnie z treścią art. 33 § 3 k.k. przy ustalaniu stawki dziennej grzywny należy wziąć pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Oskarżony jest młodym, zdrowym człowiekiem, podejmującym prace dorywcze a zatem jest w stanie uiścić karę grzywny w orzeczonej wysokości.

W ocenie Sądu orzeczone grzywna ma służyć wychowawczemu oddziaływaniu na oskarżonego. Odgrywa ona również istotną rolę w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa umacnia, bowiem przekonanie, że zaatakowane przestępstwem dobra są rzeczywiście chronione.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed datą 1 lipca 2015r.) Sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymania od kontaktowania z pokrzywdzoną i zbliżania do pokrzywdzonej, celem zapewnienia bezpieczeństwa a zwłaszcza ochrony pokrzywdzonej.

Sąd na podstawie art. 4 § 1 k.k. Sąd zastosował ustawę kodeks karny obowiązującą przed datą 1 lipca 2015r. jako względniejszą dla sprawcy.

O kosztach orzeczono stosownie do art. 627 k.p.k. w zakresie opłaty od kary. W pozostałym zakresie o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego od zwrotu wydatków biorąc pod uwagę jego sytuację majątkową.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.